

РЕШЕНИЕ

№ 1387

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13014** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] против решение № 171585 от 19.07.2019 г., постановено по НАХД № 3325/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 105 състав, скоето е потвърдено наказателно постановление № Р-10-32/17.01.2019г. на изпълняващ правомощията заместник- председател на Комисията за финансов надзор (КФН) , с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) , във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Посочено е, че неправилно с НП е наложено наказание, извършено в условия на „повторност“, като в АУАН не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Сочи се също, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а

наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени оспореният съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба, като счита същата за неоснователна по доводи, подробно изложени в представените по делото писмени бележки, както и в проведено публично заседание по делото. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град, намира за неоснователна по следните съображения:

Софийският районен съд с решение от 19.07.2019год. е потвърдил НП № Р-10-32/17.01.2019 г., издадено от член на КФН, изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на касатора, на основание чл. 644, ал. 2 предл. 2 вр. ал. 1 т. 2 КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500,00 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Административна наказателната отговорност на застрахователя е ангажирана за това, че до 21.05.2018г. не се е произнесъл по претенцията на Теменужка Л. Я., подала уведомление за щета на моторно превозно средство и заведена претенция № [ЕГН] от 24.04.2018 г. на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. На 26.04.2018г. увреденото лице е представило данни за банковата сметка, по която да му бъде изплатено застрахователното обезщетение като след тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяването на основанието и размера на претенцията съгласно чл. 106 от КЗ.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. Съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

В случая е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ тъй като в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ не се е произнесъл по застрахователна претенция № [ЕГН] по един от посочените в т. 1 и т. 2 от посочената разпоредба начин, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или, 2. мотивирано откаже плащането.

От събраните пред въззивния съд доказателства се установява, че след завеждането на претенция № [ЕГН] във връзка с настъпило застрахователно събитие и на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на 24.04.2028г. от застрахователя е извършен оглед на увредения

автомобил. На 26.04.2018г. увреденото лице е представило данни за банковата сметка, по която да му бъде изплатено застрахователното обезщетение и след тази дата от застрахованото лице не са изисквани допълнителни документи. Следователно от тази дата започва да тече срокът от 15 работни дни за произнасяне по един от двата определени в чл. 108, ал. 1 от КЗ начина, т.е считано от 26.04.2018 г. е започнал да тече срока по чл. 108, ал.1 от КЗ и е изтекъл съответно на 22.05.2018 г., когато е извършено нарушението. Установено е, че обезщетението е изплатено на 03.09.2018 г., т. е извън 15 –дневния срок и в нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. При така установените факти, правилно и законосъобразно въззивният съд е приел доказано извършеното нарушение, като следва да се има предвид, че достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да бъде ангажирана административно-наказателна отговорност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. По отношение на възражението на жалбоподателя, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършена при условията на повторност следва да се има предвид, че от доказателствата по делото се установява, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-188 от 28.03.2017 г. (влязло в сила на 13.10.2017 г.) за извършено същото по вид нарушение.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2000 до 40000 лева, с което административно-наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция в размер близък до предвидения минимален размер, а именно 2500 лв. Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административно наказващия орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само

отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай.

Настоящият съдебен състав счита, че решението е правилно и не се констатира отменителни основания. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление не страда от пороци, съобразено е с материалния закон и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 171585 от 19.07.2019год., постановено по НАХД № 3325 по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: